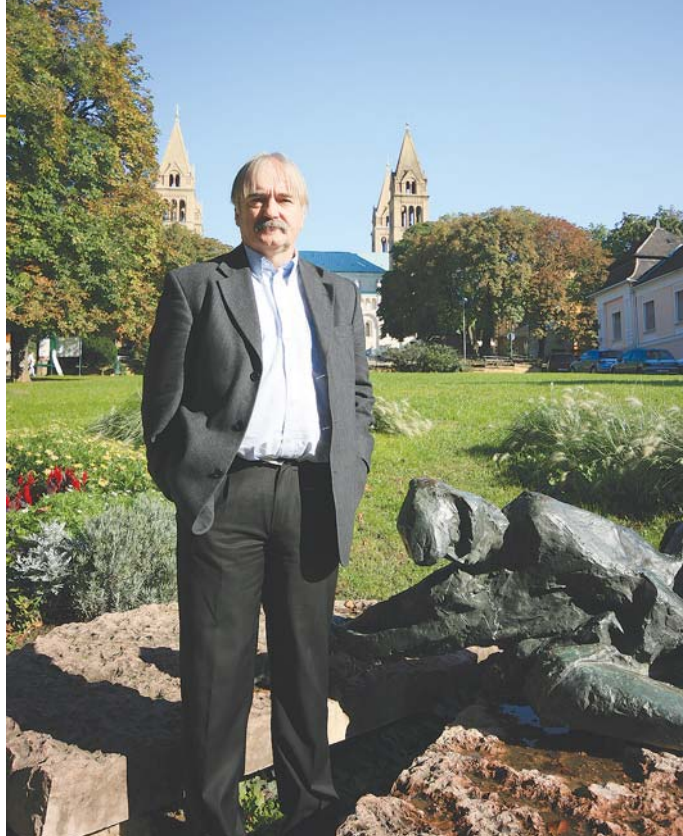

Olimpiai bajnok, noha nem sportoló. Pedig Lakner Tamás az is lehetett volna, hisz remekül rúgta a bőrt. Ám amikor elérkezett a pályaválasztás ideje, a „zene vagy foci?” dilemmája az előbbi javára dőlt el. A Szélkiáltó együttest 36 éve alapította, a Bartók Béla Férfikart három évtizede vezeti. Szakmai elismerései közül Liszt-díjára a legbüszkébb, s arra, hogy a nyáron sikeresen lezajlott Pécs Cantat művészeti vezetője lehetett. Borivásban feletébb mértéktartó, ám bordalokban és bordalfesztivál-szervezésben verhetetlen.

„Velence örök szerelem marad”

Amikor a 60-as években lemezjátsojúk csak keveseknek volt, a Lakner család Kőszegszerdahelyen – az énektanár édesanyjának köszönhetően – már komoly bakelitgyűjteménnyel is rendelkezett. Tamás zeneiskolás lurkóként a hegedűt választotta hangszeréül, gitározni tízegynéhány évesen tanult meg, mert az általa alapított Vadrózsa rockbandában arra volt szükség.

– Kétéves működésünk alatt nagyon népszerűek voltunk, rendszeresen hívtak minket bulikba – réved a múltba Lakner Tamás. – Jó zenét játszottunk: Illést és Omegát, Bee Geest és Beatlest. Kotta híján a Luxemburg Rádióból meg a Szabad Európából vettem föl a számokat szalagos magnóra, és hallás után írtam le a szövegeket.

– Már tizenévesen vezéregyéniség voltál?

– Talán csak jó célokat tűztem ki, s ezeknek meg tudtam nyerni másokat is. Én sosem egyedül értem el a sikert, hanem mindig csapatban. Már harminc éve, amikor a Bartók Béla Férfikart élére kerültem, hittem abban, hogy európai színvonalú együttes faragható belőle. Sok türelem és rengeteg energia kellett hozzá, de így lett. Kétszer nyertünk kórusolimpiát, és hasonlóan nagy szak-

mai kihívást jelentett, hogy a Hungarotónál mi énekelhettük lemezre Kodály össze férfikari művét.

– *Karvezetést és zenepedagógiát oktat a Pécsi Tudományegyetemen, ahol nem a legszigorúbb tanárként emlegetnek.*

– Az empátia amilyen hasznos az előadóművészetben, olyan nagy segítség és akadály is tud lenni egy-

szerre a tanításban. Időnként keményebbnek, szigorúbbnak kellene lennem, de nem megy, és már nem is fogok megváltozni. Azt azonban elismerik, hogy az ügyekért, melyekben hiszek, megszállottan küzdök.

– *Mondják, egy témáról nem tartasz két egyforma órát.*

– Ez abból is adódik, hogy írásban sosem dolgozom ki részletesen, csak egy kis vázlatot készítek. Pedig milyen sok könyvet írhattam volna már! De nem bánom, mert örömem lelem a kreativitásban, szellemi izgalmattal tölt el, és messze úzi az unalmat.

– *A Szélkiáltóval is, de főként a férfikarral, bejártatok a világot.*

– Valóban, velük többet utazom, mint a családommal. A kórushoz tartozás egyik nagy ajándéka, hogy a világ olyan pontjaira jutunk el, ahová magánemberként soha nem lenne módunk. Ott állni Argentínában az Iguazu-vízesésnél, éjszaka megpillantani a neonfényben lüktető Las Vegast, sétálni San Francisco utcáin, Daiquiri koktélt inni Hemingway havannai kocsmájában, fantasztikus élmény. Tavasszal a Bartók Béla Férfikarral Amerikában jártunk, Minnesota és Wisconsin Államban léptünk közönség elé, s minden nap más családnál laktunk. Óriási él-

mény volt, az amerikaiak kedves, nyitott, érdeklődő emberek, s mindent megtettek azért, hogy jól érezzük magunkat náluk. A kétezer fős minneapolis-i hangversenyteremben előbb Kodály-dalokból adtunk műsort, majd egy bordal-összeállítással jelentkeztünk. Állva tapsolt, tombolt a közönség.

– *Kínában, első kórusolimpiai győzelmeik helyszínén is mozgalmas napokat töltöttek.*

– A fellépésünk alatt söpört végig egy hatalmas tájfun a településen, félelmetes volt! Kínai Csabi néven ismert pécsi barátunk, aki ebből a városkából származik, a feszültségoldás kedvéért másnap elvitt minket egy szalonba, talpmasszázsra. A jelenet filmbe illő: hatalmas, csodaszép teremben negyven férfi fekszik a nyugágyakon, és hagyja, hogy csinos, fiatal kínai lányok gyömöszöljék a talpát! Szegények nem értették, min röhögünk annyit, hát ugrattuk egymást, és hengeztünk, pikáns megjegyzésekkel fűszerezvén a vicceket. A kínai koszt hamar rászoktatót minket a hamburgerre. Amíg nem tudtam, mit eszem, még hagyján, de amikor elárulták, hogy épp kigyót falatozunk...

– *Evezzünk csendesebb vizekre!*

– Olaszországot imádom, rengeteget jártam ott. Velence számomra örök szerelem marad. Valahányszor ott járok, felkeresem a Frari-templomot, ahol Monteverdi nyugszik.

Húsz éve lehetett, épp aznap este játszották csodálatos művét, a Vesprót. Imádom, de pénzem nem volt a belépőre. Könyörgőre fogtam hát, de a jegyszedő nem engedett be. Mígnem az egyik szervezőnek megesett rajtam a szíve. Ahogy beléptem a templomba, megszólalt ez a monumentális mű. Földbe gyökerezett a lábam, most is borsózik a bőröm, ha felidézem a pillanatot.

– *Hová szeretnél még eljutni?*

– Visszamennék Kubába. 1983-ban, amikor a Szélkiáltóval megnyertük a Ki mit tud?-ot, két hetet tölthettünk ott. Csodás ország, gyönyörűek a hegyek, a növények, a tengerpart. Kipróbáltuk a koktélokat a híres Tropicana bárban, Havana utcáin hallottuk Castrót beszélni. Akkor jegyrendszer volt, szegénység, de az utcák tele mosolygós, laza emberekkel. Szívesen megnézném, ma milyen ott az élet.

– *A gyermekeid nem folytatják a családi hagyományt.*

– Pedig mindketten tanultak zenét, és nem is voltak tehetségtelenek. De aki e téren vinni akarja valamire, annak megszállottnak is kell lennie. Ez 24 órás munka, az álmainkba is belelopózik, hétvégénk sincsen és a gyakorlást sem lehet abbahagyni. Sajátos életforma, igaz, de gyönyörű, mert a lelket úgy gazdagítja, ahogy semmi más.

LEJEGYEZTE: CSATÓ ANDREA

A zene világnapja

Az UNESCO zenei tanácsa a világhírű hegedűművész, Yehudi Menuhin javaslatára nyilvánította október 1-jét a zene világnapjává. 1975 óta ezen a napon sok helyütt koncertekkel, szabadtéri örömmel adóznak a muzsika élvezetének. Pécssett az Európa Kulturális Fővárosa programsorozat részeként emlékeznek meg e jeles napról. Az utcákat-tereket muzikusok és táncosok töltik meg, és műsorukba bárki bekapcsolódhat. Különlegességnek ígérkezik az a nagyszabású koncert, melynek során a Kossuth téri Nagyszínpad fokozatosan, dallamról dallamra telik meg a hazai és a határon túli legnevesebb előadóművészekkel. A legkülönfélébb zenei stílusok fonódhatnak így össze, s alkotnak egész estés, örömmel adó koncertet és közös táncmulatságot. Az előadók közt ott lesz Ferenczi György, a Rackajam, a Csík zenekar, a Mókus és a Fabula Rasa, a Pannon Filharmonikusok, a Duna Művészegyüttes, Nikola Parov, Herczku Ágnes, Falusi Mariann, Ágoston Béla, Balogh István és Künstler Ágnes (Etnorom), a csík-szeredai Role és még sokan mások. A „nap dala” kétszer is felcsendül, a koncert elején és végén, s benne az összes művész közreműködik.

Zene a zenéért díszhangverseny

A Pannon Filharmonikusok hagyományosan minden október 1-jén díszhangversennyel köszöntik a zenét szeretőket, mindazokat, akik mindennapjaik során tesznek azért, hogy a zene élő előadása fennmaradjon, hogy a szimfonikus muzsikálás értéke érték maradjon napjaink társadalmában. Október 1-jén 19 órakor a Pécsi Nemzeti Színházban Peskó Zoltán zeneigazgató vezényletével Dvorák: F-moll románca és Beethoven: 7. szimfóniája mellett elhangzik Alban Berg hegedűversenye is a tel-avivi születésű fiatal tehetség, Guy Braunstein hegedűművész előadásában.

2010 TAVASZÁN MINNEAPOLISBAN A BARTÓK BÉLA FÉRFIKARRAL